

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 237/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B. B., zastúpeného advokátkou Mgr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé, verejné prerokovanie veci v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 280/2007 z 24. januára 2008 a takto

rozhodol:

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2008 doručená sťažnosť P. K., B. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. A. C., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu

a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé, verejné prerokovanie veci v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 280/2007 z 24. januára 2008 (ďalej len „uznesenie z 24. januára 2008“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: «Sťažovateľ odoslal na poštovú prepravu prostredníctvom S. p., a. s. dňa 12. 01. 2004 návrh (žalobu) na Okresný súd Brezno, ktorým sa domáhal náhrady škody vo výške 739.466,- Sk proti žalovanému v 1. rade – M. K. ml., nar. 30. 11. 1972 M. F., D. L. a žalovanému v 2. rade – M. K. st., nar. 06. 10. 1946, bytom D. L. V predmetnej právnej veci prebiehalo na Okresnom súde Brezno konanie pod sp. zn. 1C 10/04. Prvostupňový súd - Okresný súd Brezno rozhodol vo veci samej rozsudkom zo dňa 13. októbra 2005, č. k.: 1C 10/04-92, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol a rozhodol o náhrade trov konania tak, že priznal žalovanému v 1. rade trovy konania vo výške 23.074,- Sk.

Sťažovateľ podal v zákonnej lehote proti rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 13. októbra 2005, č. k.: 1C 10/04-92 odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd rozhodol vo veci sťažovateľovho odvolania tak, že potvrdil rozsudok Okresného súdu Brezno v časti napadnutej odvolaním, a to rozsudkom zo dňa 17. januára 2007, sp. zn.: 17 Co 399/05, stým že nenapadnutá časť rozsudku, ktorým bol zamietnutý návrh do sumy 188.734,- Sk a rozhodnuté o trovách žalovaného v 2. rade zostala nedotknutá.

Sťažovateľ podal proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. januára 2007, sp. zn.: 17 Co 399/05 ako odvolacieho súdu dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o dovolaní sťažovateľa tak, že dovolanie sťažovateľa uznesením zo dňa 24. januára 2008, sp. zn.: 4 Cdo 280/2007 odmietol...

Postup a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. 01. 2007, sp. zn.: 17 Co 399/05 a následne ani rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. januára 2008, sp. zn.: 4 Cdo 280/2007, nie je v súlade s citovanými zásadami

ústavnosti.

Najvyšší súd SR odmietol sťažovateľom podané dovolanie, pričom nevenoval dostatočnú pozornosť posúdeniu a zisteniu súladu postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici ako odvolacieho súdu s ústavným princípom základného práva účastníka konania -sťažovateľa, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní, ako ani súladu postupu odvolacieho súdu so základným právom sťažovateľa „na účinný opravný prostriedok pred národným orgánom.“

Zo súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ navrhol odvolaciemu súdu - Krajskému súdu v Banskej Bystrici vykonať nové dôkazy, nešlo teda o verifikáciu dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom. Odvolací súd návrh sťažovateľa prijal, vykonal nové dôkazy a svoje rozhodnutie v odvolacom konaní založil na záveroch vyplývajúcich z nových dôkazov. Krajský súd v Banskej Bystrici však porušil zásadu kontradiktórnosti konania, keď dôsledne nerealizoval ústavnú zásadu - základné právo účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Krajský súd v Banskej Bystrici navyše rozhodol bez prítomnosti sťažovateľa, ktorý v konaní vystupoval v postavení navrhovateľa (žalobcu) a mal nespochybniteľný záujem na výsledku tohto súdneho konania.

Možnosť postupu súdu v odvolacom konaní podľa § 101 ods. 2 druhá veta O. s. p. podľa ktorého, „ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy“, však neznamená, že súd má povinnosť v takomto prípade vec na tomto pojednávaní rozhodnúť...

Najvyšší súd SR vychádzal vo svojom rozhodnutí zo dňa 24. januára 2008, sp. zn.: 4 Cdo 280/2007 práve z ust. § 101 ods. 2 O. s. p., pričom argumentoval fikciou doručenia zásielky súdu sťažovateľovi, ktorou Krajský súd v Banskej Bystrici predvolával sťažovateľa na pojednávanie, nariadené na deň 17. 01. 2007. Fikcia doručenia mala byť založená tým, že „zásielka sa vrátila súdu ako nedoručená, nakoľko pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie 18. decembra 2006 bol neúspešný a tiež opakované doručenie zásielky 19. decembra 2006, kedy aj došlo k uloženiu zásielky“ (str. 4 odstavec 1 uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 01. 2008, sp. zn.: 4 Cdo 280/2007). Sťažovateľ prijal v priebehu rokov 2006 a 2007 od S. p., a. s. približne sto zásielok, pričom ani jedna zásielka nebola odosielateľovi vrátená z dôvodu jej neprevzatia sťažovateľom. Je preto neuveriteľná

zhoda okolností, že práve jedna poštová zásielka dôležitého významu, akou predvolanie na pojednávanie nepochybne je, sa k sťažovateľovi nedostala. Sťažovateľovi predmetná zásielka nebola doručená, neobdržal však ani oznámenie doručovateľa o tom, že sa mu pokúsil zásielku doručiť a že mu zásielku príde doručiť znovu, ani upovedomenie doručovateľa o uložení zásielky na pošte. Najvyšší súd SR sa však nezaoberal tou skutočnosťou a nezisťoval, či bol zo strany doručovateľa, resp. S. p., a. s. dodržaný a preukázaný postup v zmysle príslušných ustanovení O. s. p., nevyhnutný pre uplatnenie fikcie doručenia, teda či sťažovateľ bol upovedomený o tom, že doručovateľ mu prípade zásielku doručiť znovu a či mu bolo skutočne oznámené uloženie zásielky na pošte. Uvedené skutočnosti nevyplývajú ani z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR. Sťažovateľ nemal žiadny záujem nezúčastniť sa v predmetnom konaní na pojednávaní, práve naopak, ako navrhovateľ (žalobca) má eminentný záujem na spravodlivom verejnom prejednaní a rozhodnutí veci...

Neústavný postup a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky znamená pre sťažovateľa nedostupnosť opravného prostriedku pri plnom využití inštitútu dovolania, ale i odvolania, čo v konečnom dôsledku je porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46. ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, ako aj čl. 13 Dohovoru.

Sťažovateľ zároveň považuje za potrebné poukázať aj na porušenie práva rovnosti účastníkov konania, garantovaného čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, ku ktorému došlo dôsledkom postupu a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR.

Sťažovateľovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pre súdom, najmä sa mu odňala možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, dôležitým pre rozhodnutie vo veci. Sťažovateľovi bolo tiež postupom súdu odňaté právo zhrnúť svoje vyjadrenia, prednesy, a právo záverečnej reči. Žalovaní v 1. rade a v 2. rade však toto právo dostali a mali...

Sťažovateľ zároveň uvádza, že Najvyšší súd SR ako dovolací súd tiež nepreskúmal dovolanie sťažovateľa v celom rozsahu tak, ako ho sťažovateľ vymedzil v dovolaní. Zameral sa len na už opísanú skutočnosť prejednávania veci bez prítomnosti sťažovateľa. Nevenoval pozornosť ďalšiemu dovolaciemu dôvodu, vznesenému sťažovateľom, a to procesnej vade, nepreskúmaniu napádanej časti výroku prvostupňového súdu súdom odvolacím. Odvolací

súd totiž rozsudkom potvrdil výrok prvostupňového súdu o trovách konania, ktorý sťažovateľ napadol odvolaním, avšak v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadal s týmto svojim výrokom, svoj výrok žiadnym spôsobom neodôvodnil, čím založil vadu konania prejavujúcu sa v nepreskúmateľnosti rozsudku...

Sťažovateľ si na záver dovoľuje tiež podotknúť, že Najvyšší súd SR nepreskúmal vecnú správnosť rozsudku odvolacieho súdu, pričom z obsahu dovolania vyplývajú sťažovateľom namietané vady konania v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p., ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených práv uznesením najvyššieho súdu z 24. januára 2008, odložil jeho vykonateľnosť, zrušil ho a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ako aj priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ podal v januári 2004 Okresnému súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou si uplatňoval proti žalovanému v 1. rade a v 2. rade náhradu škody. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 1 C 10/2004. Okresný súd rozsudkom č. k. 1 C 10/2004-92 zamietol žalobu sťažovateľa a uložil mu povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému v 1. rade.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 1 C 10/2004-92 podal sťažovateľ odvolanie, a to proti výroku, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o zaplatenie sumy 738 276 Sk a proti výroku o trovách.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 17 Co 399/05 zo 17. januára 2007 (ďalej len „rozsudok zo 17. januára 2007“) potvrdil

rozsudok okresného súdu č. k. 1 C 10/2004-92 v odvolaní napadnutej časti a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu zo 17. januára 2007 dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením z 24. januára 2008 odmietol.

Sťažovateľ namietal porušenie označených základných a iných práv uznesením najvyššieho súdu z 24. januára 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnymi závermi všeobecného súdu, ktoré sa podľa neho opierajú o nesprávny výklad zákonných ustanovení a sú v rozpore so skutkovým stavom veci, a to v časti rozhodovania o prípustnosti dovolania proti rozsudku krajského súdu zo 17. januára 2007.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd *„nevenoval dostatočnú pozornosť posúdeniu a zisteniu súladu postupu... odvolacieho súdu s ústavným princípom základného práva účastníka konania – sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní, ako ani súladu postupu dovolacieho súdu so základným právom sťažovateľa na účinný opravný prostriedok pred národným orgánom“*. Poukázal na to, že krajský súd vykonal v odvolacom konaní sťažovateľom navrhnuté dôkazy a svoje závery založil na novovykonaných dôkazoch, pričom neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, *„navyše rozhodol bez prítomnosti sťažovateľa“*, a tým mu bolo *„odňaté právo zhrnúť svoje vyjadrenie, prednesy a právo záverečnej reči“*.

Sťažovateľ ďalej v súvislosti s fikciou doručenia mu predvolania na posledné pojednávanie krajského súdu (na ktorom bolo rozhodnuté bez jeho prítomnosti) vytýkal nesprávnosť postupu krajského súdu, ktorý podľa neho nezistoval naplnenie všetkých zákonných podmienok na uplatnenie fikcie doručenia zásielky. V nadväznosti na to vytýkal nesprávnosť záverov najvyššieho súdu, ktorý v tomto postupe krajského súdu nezistil chyby odvolacieho konania.

Poslednou námietkou sťažovateľa bol poukaz na neodôvodnenie rozsudku krajského súdu zo 17. januára 2007 vo vzťahu k výroku, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 1 C 10/2004-92 v časti jeho výroku o trovách konania. V uvedenom videl sťažovateľ chybu konania krajského súdu, na ktorú najvyšší súd v konaní o dovolaní sťažovateľa neprihliadol.

Podľa sťažovateľa v dovolaní podanom proti rozsudku krajského súdu zo 17. januára 2007 uviedol také chyby konania krajského súdu, ktoré zakladajú prípustnosť dovolania podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa neho bolo namieste, aby najvyšší súd preskúmal vecnú správnosť tohto rozsudku.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu z 24. januára 2008 konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti skutkových a právnych záverov namietaných sťažovateľom, alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom zistení skutkového stavu veci, nesprávnych právnych záveroch, či nedostatočnom odôvodnení záverov najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v uznesení z 24. januára 2008 okrem iného uviedol: „S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p., neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti 4 Cdo 280/2007 dovolania, smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p. ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu) ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej, alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Dovolací súd s ohľadom na námietky dovoiateľa uvedené v dovolaní sa osobitne zameril na otázku, či konanie nie je postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O. s. p.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. rozumie taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. vyvodzuje z toho, že odvolací súd na prejednanie veci nenariadil pojednávanie, žalobcu naň riadne nepredvolal, vec prejednal bez jeho účasti, pričom mu znemožnil vyjadriť sa ústne k vykonávanému doplneniu dokazovania novými dôkazmi.

Podľa § 101 ods. 2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie na 18. januára 2006, na ktoré sa žalobca aj právny zástupca žalovaných ospravedlnil, v dôsledku čoho bolo pojednávanie odročené na neurčito. Ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 12. apríla 2006, na ktorom bol žalobca súdom vypočutý. Pojednávanie nariadené na 6. novembra 2006 bolo odročené z dôvodu telefonickej aj písomnej žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania. Nový termín pojednávania bol určený na 17. januára 2007. Zásielka (určená do vlastných rúk) obsahujúca termín pojednávania bola žalobcovi doručovaná poštou s tým, že zásielka sa súdu vrátila ako nedoručená, nakoľko pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie 18. decembra 2006 bol neúspešný a tiež opakované doručenie zásielky 19. decembra 2006, kedy aj došlo k uloženiu zásielky. Vzhľadom na uvedené, súd zisťoval splnenie podmienok uvedených v § 47 ods. 2 O. s. p. (fikcia doručenia zásielky), keď z oznámenia zamestnávateľa žalobcu mal preukázané, že v dňoch 18. až 20. decembra 2006 žalobca riadne pracoval, nebol na žiadnej služobnej ceste mimo Bratislavy, nebol práceneschopný, ani nečerpal riadnu dovolenku; teda sa v mieste doručenia zásielky zdržoval.

V prejednávanej veci postup odvolacieho súdu pri prejednaní odvolania na pojednávaní 17. januára 2007 v neprítomnosti žalobcu nebol preto v rozpore s § 101 ods. 2 O. s. p. a nemožno v postupe odvolacieho súdu vidieť vadu konania namietanú dovolateľom.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci alebo konanie by bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

Vzhľadom na uvedené možno preto uzavrieť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1

písm. c/ v spojení s § 243b ods. 4 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti. “

Ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu z 24. januára 2008 je veľmi podrobné, dôsledné a vyčerpávajúce. Najvyšší súd sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré tvoria obsah sťažnosti sťažovateľa. Sťažovateľ neuviedol vo svojej sťažnosti žiadne argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť a ústavnosť záverov najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania vo veci sťažovateľa. Takýmto argumentom nie je ani sťažovateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu zo 17. januára 2007 z dôvodu nedostatku odôvodnenia, pretože aj prípadná absencia odôvodnenia môže byť posudzovaná len pri vecnom preskúmaní dovolaním napadnutého rozhodnutia (ak je dovolanie vo veci prípustné) a nejde o procesnú chybu odôvodňujúcu samotnú prípustnosť dovolania.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu a najvyššieho súdu a ich právnym záverom, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie najvyššieho súdu z 24. januára 2008 týmto nie je.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celosti, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2008